

Ένα ωραίο πρωινό στην Παιδ. Ακαδημία

Η ευφορία με γεμίζει τόσο πολύ που θέλω να την μοιραστώ με όσο το δυνατό περισσότερους ανθρώπους. Ευφορία για το ωραίο έργο που επιτελείται μέσα στη ζεστή εκείνη φωλιά της εκπαίδευσής μας, την Παιδαγωγική Ακαδημία. Είμαι από τους ανθρώπους που πιστεύουν πως το καλό πρέπει να λέγεται εξίσου με το κακό για να μπορέσει να πάει μπροστά ο τόπος μας.

Το πρωινό ήταν λαμπερό και ομάδες φοιτητών δούλευαν στον κήπο με τους καθηγητές τους. Άλλοι συζητούσαν καθισμένοι κατάχαμα, άλλοι σαν μέλισσες γύρω από ένα παγκάκι. Κτύπησε το κουδούνι, ήρθε η ώρα να μπω στο μικρό αμφιθέατρο όπου ο καθηγητής κ. Νίκος Λιβέρδος είχε προγραμματίσει συνάντηση με τους πρωτοετείς για το τελευταίο παιδικό βιβλίο μου. Κατά σύμπτωση παρών και ο εκδότης του βιβλίου από την Αθήνα, ο κ. Γιώργος Δαρδανός. «Για λίγο μόνο, είπε, φεύγει το αεροπλάνο μου». Τελικά φοβάμαι πως έχασε το αεροπλάνο, γιατί όλοι είχαμε παρασυρθεί, σχεδόν υπνωτιστεί από την παλλόμενη ατμόσφαιρα, θεατρική πράξη θάλεγα με όλα τα σχετικά γνωρίσματα, διάλογο, μύθος σύγκρουση, ηθικό δίδαγμα, κάθαρση...

Τα παιδιά, (όλα κορίτσια) μας έκαναν ένα μάθημα παιδαγωγικών, ψυχολογίας, λογοτεχνίας, αλλά και ευστροφίας και χιούμορ που θα το θυμόμαστε για καιρό. Αλλά εκείνο που εγώ θα θυμάμαι ιδιαίτερα είναι το έντονο αίσθημα δημοκρατίας που δάσκαλος και παιδιά επιβάλλουν μέσα σε όρια ευπρέπειας, ήθους και εμπάθουσας. Κι ακόμα θα θυμάμαι για πάντα πως κανείς κριτικός μέχρι σήμερα δεν έσκυψε ποτέ με τόση στοργή αλλά και αυστηρότητα, προσοχή αλλά και ευθύτητα πάνω στο έργο μου και κανείς δεν μας βοήθησε να δω δουλειά μου με πιο αντικειμενικό και καθαρό μάτι, όσο αυτά τα παιδιά που μακάρι να τα ήξερα με τ' όνομα τους να τα απαριθμήσω όλα.

Τυχερά τα παιδάκια του δημοτικού που θα αρχίσουν τα πρώτα τους βήματα με τέτοιους δασκάλους. Κι εμείς οι Κύπριοι συγγραφείς, οι πάντα σχεδόν αδικημένοι, θα βρούμε στα πρόσωπα τους κάποια δικαίωση.

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ
Λεμεσός

Φ. Γεωργίου
30/5/89